

Een magische barrière beschermt het eiland Arandia al eeuwen tegen het kwaad van de Gehoornde. Wanneer de tweeling Vana en Fokko uitverkoren wordt tot een speciale opleiding in het kasteel van de koning, ontdekken ze dat de barrière ernstig verzwakt is en dat zij moeten helpen deze te beschermen. Maar dat valt niet mee, want niets is wat het lijkt aan het hof, zelfs hun opleiding niet. Vana laat zich verleiden door de lokroep van de macht, terwijl Fokko steeds meer in de ban raakt van Suvi's vloek. Intussen valt de oorlogsvloot van de Gehoornde de verzwakte barrière aan. Om Arandia te beschermen moet de tweeling ingrijpende beslissingen nemen met vergaande gevolgen...

De gehoornden is een bloedstollende, magische jeugdroman waarin goed en kwaad niet door een barrière gescheiden blijven.

Leeftijd: 12+

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 574 6

9 789051 165746

Bianca
Mastenbroek

De Gehoornden

De Gehoornden

Bianca Mastenbroek

De Vier Windstreken

Bianca Mastenbroek

De Gehoornden

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2016 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Bianca Mastenbroek
Omslag van JeRoen Murré
Kaart van Remco Nieboer
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283,284 / ISBN 978 90 5116 574 6

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

BOEK 1

Geheugenstrijd

Hoofdstuk 1

Vana legde haar hoofd in haar nek. De bomen waren zo hoog dat ze de hemel bijna raakten. Een zacht briesje wiegde de takken en verspreidde de geur van mos en dennen. Het bos was overal: prikkend in haar neus, stekend in haar voetzolen, kriebelend in haar kleren. En er kwam geen einde aan!

Hoe ver was het nog? Moeder had beloofd dat ze er voor de middag zouden zijn: 'Achter dit bos ligt Dalia op ons te wachten.'

Zeker net zoals de hoofdstad 'maar twee weken reizen' was, terwijl ze al drie weken onderweg waren. Ze moest er iets voor overhebben om de grootste stad van het eiland en het koninklijke kasteel te kunnen bewonderen. En de markt en de winkels. Daar verheugde ze zich al weken op. In Dalia verkochten ze de mooiste, meest bijzondere en luxe spullen. Ze wilde alles zien, alles ruiken, alles proeven. Maar ze wilde er vooral zijn! 'Is het nog ver?' 'We zijn er bijna,' antwoordde moeder. 'Zie je recht voor ons die twee eiken die het pad lijken te versperren? Die stonden er al toen ik met mijn ouders naar Dalia reisde. Ze markeren het einde van het bos.'

Als een op hol geslagen paard stoof Fokko langs haar en wierp een wolk stof op, waar ze een hoestbui van kreeg. Lompe luizenbol! Vana rende hem achterna naar de twee hemelhoge bomen die hen als eeuwenoude, knoes-tige wachters leken te begroeten. Achter de eiken strekte zich een heuvel-achtig landschap uit. Op de kronkelige paden liepen mensen, reden karren en draafden paarden. Alle reizigers leken op weg naar de ommuurde stad, die als een zonnebloem uitstak in het groen. Dalia. Eindelijk!

Haar ogen gleden over de stadsmuur, over de hoge gebouwen, naar de hoogste heuveltop, waar ze bleven steken bij twee torens met kantelen. Gele vlaggen wapperden in de wind. Achter de torens stond een robuust kasteel. 'Het is nog groter dan ik dacht!'

'Wat had je dan verwacht? Dat de koning in een hutje woonde?' Fokko keek haar spottend aan. 'Wie er het eerst is!' Hij rende over het zandpad. Vana liet hem hollen. Kleine kinderen deden wedstrijdjjes, zij niet meer. Als een heuse dame wachtte ze op haar ouders en met zijn drieën wandelden ze de heuvel op naar de stadspoort. Hoe dichterbij ze kwam, hoe minder ze van de stad kon zien. Konden haar ouders niet een beetje

opschieten? Fokko stond al bij de poort. Straks zou hij Dalia als eerste binnengaan! Ze liet haar ouders achter zich en rende het laatste stukje.

Fokko stond met een van de stadswachten te kletsen alsof het zijn beste vriend was. 'Mag ik je zwaard ook zien?' vroeg hij, terwijl hij een geel schild met de rode koningsbeer erop teruggaf aan de geüniformeerde man.

'Fokko, gedraag je!' Moeder kwam op een drafje aangelopen. 'Deze man heeft meer te doen.'

De wachter glimlachte, waardoor zijn scheve tanden zichtbaar werden. 'Geen probleem, mevrouw. Ik laat mijn zwaard graag aan uw zoon zien.' Hij trok het uit de schede en gaf het aan Fokko.

Vana ging naast hem staan. Wat een zwaard! Het zonlicht weerkaatste op de kling en de scherpe snede. In het gevest was een beer gegraveerd. Ze wilde het ook even vasthouden, maar nu ze een jonge vrouw was, mocht ze niet meer dezelfde dingen leuk vinden als Fokko. Helaas.

De wachter floot tussen zijn tanden. 'Jullie zijn als twee druppels water.' Wat? Mankeerde die man iets aan zijn ogen? Ze keek hem recht aan. 'Dat dacht ik niet.'

Ook Fokko's hoofd schoot omhoog. 'Echt niet!'

De wachter grinnikte. 'In de hal bij de ontvangstzaal van de koning hangen reusachtige spiegels. Ga daar maar eens samen voor staan.'

Waarom zegt iedereen toch steeds dat we op elkaar lijken? vroeg Vana zich af. Zo irritant. En zo niet waar.

Fokko boog zich weer over het zwaard en liet zijn vinger langs de snede gaan.

'Pas op!' waarschuwde ze, maar het was al te laat. Een dikke druppel bloed welde op uit zijn wijsvinger. Hij liet het zwaard met een beteuterd gezicht vallen en stak zijn vinger in zijn mond. De held.

'Fokko!' riep moeder boos.

Vana schaterde het uit, terwijl de wachter zijn zwaard oprapte, het controleerde en het lemmet aan zijn rode uniform afveegde. 'Dat was niet de bedoeling,' mompelde hij.

'Moet hij maar niet overal met zijn tengels aanzitten,' vond ze.

Moeder greep Fokko in zijn kraag. 'Nou is het afgelopen! Als jullie je zo gedragen als we bij de koning zijn...'

De wachter grijnsde. 'Dat dacht ik al. Jullie komen voor de zak met zilver.' Vana stak haar borst vooruit. Dat had die man goed gezien. Al was het bijna onmogelijk om het niet op te merken; haar lichaam was zo veranderd de afgelopen maanden. 'Ik ben een jonge vrouw geworden.'

'En hij?' De wachter wees naar Fokko, die plotseling geïnteresseerd was in de kleur van het zand aan zijn voeten.

'Dat zal niet lang meer duren,' zei vader. Ze had niet gemerkt dat hij erbij was komen staan. 'Zijn stem slaat al over.'

'Net een piepend kuiken,' verduidelijkte ze. Ze kreeg een gemene por in haar zij van Fokko. Tja, die had ze waarschijnlijk verdiend. Ze negeerde hem. 'De koning zal het fijn vinden dat er weer twee kinderen volwassen zijn geworden,' zei de wachter. Het klonk alsof hij een zin oplas uit een boek. 'De volgende audiëntie is over twee dagen. Jullie kunnen je aanmelden bij meester Arnolf in het kasteel.'

'Dank u wel,' zei moeder.

Vana kreeg een duwtje in haar rug en trok haar broer aan zijn mouw mee. 'Leuk u ontmoet te hebben,' zei Fokko.

Samen liepen ze door de stadspoort. Dalia. Ze waren er! Vana ademde diep in en zoog de stad naar binnen. Smalle straatjes vol huizen, winkels, herbergen en mensen. Heel veel mensen, die krioelden als mieren, in kleurige kleding met omslagdoeken, mutsen en hoeden. Tijdens de reis had ze ontdekt dat in de steden de hoogte van je hoofddeksele je status aangaf. Mensen die belangrijk waren, hadden hoeden die op torens leken. Zelfs de deuopeningen waren erop aangepast, zodat de belangrijke mensen niet hoefden te bukken.

Dat kan toch niet lekker zitten, dacht ze, een hoed zo lang als je bovenbeen? Al wilde ze het graag eens proberen. Gewoon kijken hoe het haar stond. Maar ja, zo'n hoge hoed paste niet bij de dochter van een wagenmaker. Net zomin als al die zwierige kleren. Wat een kleurenpracht! Dat was wel even iets anders dan het bruin en grijs dat iedereen thuis droeg. Ze klopte het stof van haar jurk. Het hielp weinig, het bleef een vaal vod. Waarschijnlijk kon iedereen zien dat ze uit een dorp kwam. Ach, dat maakte ook niet uit. Ze was in Dalia! Het was de lange reis, de blaren op haar voeten, de stinkende bedzakken in de herbergen en de kou in de ochtenden meer dan waard. 'Het is hier geweldig.'

Moeder sloeg een arm om haar heen. 'Dat heb ik toch gezegd?'

Uit een van de straatjes kwam een man met een eenvoudige muts naar hen toe. Hij droeg een blad vol broodjes die heerlijk roken. 'Welkom in de hoofdstad. Ik heb de lekkerste worstbroodjes van heel Arandia. Slechts één koperstuk per broodje. En vijf broodjes voor vier koperstukken.'

'Ik lust er wel twee.' Fokko griste twee broodjes van het blad. 'Mmmm, lekker. En nog warm,' zei hij smakkend.

‘Brutale vlerk,’ zei vader, maar hij pakte zijn buidel en rekende af. Soms was het best handig, een bijdehante broer. Zeker als die alles voor elkaar kreeg bij vader. Vana pakte een broodje en nam een grote hap. Mmmm, lekker pittig. Daar lustte ze er ook wel twee van. Met de broodjes in de hand liepen ze richting het kasteel, dat overal boven uittorende. Op het marktplein hielden ze stil. Vana wist niet waar ze moest kijken. Dameskleding, herenkleding, etenswaren, specerijen, bloemen, wondermiddeltjes, werktuigen en natuurlijk hoofddekseis in alle soorten en maten. Wat een verschil met de vier kraampjes thuis. Ze dwaalde langs taarten, stoffen, tassen en sieraden en stond stil bij een man die poeders voor op het gezicht verkocht. Hij spreidde zijn armen boven zijn waar. ‘Geen vrouw kan zonder!’ schalde zijn stem. Ze liet haar vingers langs de potjes met verschillende kleuren poeders gaan. ‘Dat is verf voor op de oogleden,’ zei de man. ‘Doe het op en iedere man ligt aan je voeten.’ Ze hoefde geen man aan haar voeten, maar wilde wel weten hoe dat lichtblauw haar zou staan. Net zo mooi als bij de vrouw naast haar? Boven haar ogen waaierden verschillende tinten groen en blauw uit die precies pasten bij de kleuren van haar hoge hoed. Haar wangen hadden een roze blos en haar lippen glinsterden, alsof ze van parelmoer waren. Moeder trok haar mee. ‘Doorlopen, we moeten ons melden.’ Buiten gehoorsafstand van de marktkoopman mompelde ze: ‘Al die stadse onzin.’ Stadse onzin? dacht Vana. Als die poeders mij net zo mooi kunnen maken als die vrouw bij de kraam, dan wil ik wel een paar doosjes. Haar ouders hadden haar een zilverstuk beloofd uit de zak die ze zouden krijgen van de koning. Zou ze daar die poeders van kopen? Of een felgekleurde jurk? Of boeken? Verderop stond een kraam met meer boeken dan ze ooit gezien had. Ze liep ernaartoe, maar kreeg halverwege een ruk aan haar arm. ‘Kijk!’ Fokko trok haar mee naar een kraam met kooien van hout en riet waarin gekleurde vogeltjes zaten. Hadden ze die beesten opgesloten? ‘Dat is zielig.’ ‘Hoor ze eens vrolijk fluiten.’ Fokko floot een deuntje mee. ‘Ik vind het afschuwelijk.’ Ze kreeg er jeuk van en krabde boven haar rechteroor. Daar zat een korstje. Volgens moeder moesten korsten genezen. Ze stopte met krabben, maar het bleef jeuken. Volgens Fokko moest elke korst open worden gepulkt. Ze krabde.

‘Jongens, we kunnen niet voor iedere kraam stil blijven staan. Nadat we ons gemeld hebben, is er tijd genoeg om de stad te verkennen,’ zei vader.

Voor het kasteel lag een tuin met lichtgroen gras, perkjes gekleurde bloemen en een fontein, waarin een marmeren beeld stond van een woeste beer met een grote vis in zijn poot. Uit de mond van de vis stroomde water, dat kletterend neerkwam in de vijver.

Stiekem wel mooi, maar Vana had niet drie weken gereisd voor een beeld in een fontein. Ze wilde het kasteel zien. Ze draaide zich om naar haar ouders en wenkte hen. Geen reactie. Vader en moeder staarden ademloos voor zich uit. Vaders donkere ogen glinsterden, zijn wangen waren roodgekleurd en hij lachte van oor tot oor. Moeder pakte met een stralende glimlach de hand van vader en legde haar hoofd op zijn schouder.

Fokko stampte op het grindpad. Dat had meer effect: vader en moeder veranderden weer in de man en vrouw die Vana kende en kwamen in beweging.

Ze meldden zich bij de poort, waar Fokko alweer in gesprek was met een van de zes gewapende mannen die de toegang bewaakten. Via de poort betraden ze een grote, ruime hal die geplaveid was met lichtroze tegels. In het midden van het plafond hing een immense kroonluchter met tientallen kaarsen. Het was alsof binnen de zon scheen.

Als we zoiets toch thuis zouden hebben... Vana glimlachte bij het idee. Tot ze bedacht dat het plafond waarschijnlijk zou instorten door het gewicht. Een dienstmeisje in het rood en geel van de koning kwam naar hen toe. ‘Kan ik u helpen?’

‘Wij komen onze zoon en dochter aan de koning laten zien,’ zei vader.

‘Volgt u mij, dan breng ik u naar de audiëntiemeester.’ Ze draaide zich om en liep voor hen uit, een gang in met allemaal gesloten deuren. Op een van de deuren klopte ze kort en opende die na een onbestemd gebrom. ‘Meester Arnolf,’ zei ze en maakte met een handgebaar duidelijk dat ze naar binnen mochten.

De audiëntiemeester zat achter zijn bureau, stond op en schudde de hand van vader en moeder. Zijn haren en baard piekten wild alle kanten op. Zijn schouders waren breed en zijn armen gespierd, alsof hij een krijger was. Niet het uiterlijk dat Vana verwacht had van een audiëntiemeester. Dat klonk als een keurig gekapte man die niet zwaarder hoefde te tillen dan zijn ganzenveer.

‘Welkom,’ zei meester Arnolf formeel. ‘Heeft u een lange reis achter de rug?’

‘We zijn drie weken onderweg geweest,’ zei Fokko. ‘Maar nu zijn we er!’
‘Dat zie ik,’ antwoordde de audiëntiemeester. ‘Een tweeling, dat is bijzonder.’
‘Onze dochter is pas een jonge vrouw geworden,’ zei vader.
‘En uw zoon?’

Vader sloeg een arm om Fokko heen. ‘Hij is bijna zover.’
Meester Arnolf liet zijn blik over Fokko gaan en keurde hem alsof hij een paard was.

Als hij een beetje verstand had, zag hij zo dat Fokko nog in geen honderd jaar volwassen zou worden. Die audiëntie kon haar broer vergeten.

De man bromde in zijn woelige baard. ‘Ik schrijf uw beide kinderen in.’
Waarschijnlijk zat dat piekerige haar voor zijn ogen. Had Fokko weer geluk.
‘Maar het kan zijn dat de koning de knul nogmaals wil zien als hij daadwerkelijk tot de jongelieden behoort. Komende dierendag wordt u om negen uur in de ochtend verwacht. Tot die tijd wens ik u veel plezier in Dalia. Geniet van onze mooie stad.’

De legende van Suvi en Rhei begon in het jaar van de Vlamme Ster. Vrede heerste op het eiland en niets wees erop dat alles voorgoed zou veranderen. Suvi en Rhei groeiden op in het dorp Zandervoort. De eerste veertien jaar van hun leven was de tweeling beschermd, veilig en gelukkig. Hun vader werkte hard als houthakker en hun moeder zorgde voor hen.

Alles veranderde toen Suvi een jonge vrouw werd. Er groeiden uitstulpingen boven haar oren: harde, botachtige uitsteeksels. Bij haar tweelingbroer Rhei groeide iets dat aanvankelijk op een bult boven op zijn hoofd leek, maar de bult groeide uit tot een lichtbruine hoorn.

Suvi kreeg twee hoorns, die vanaf haar slapen in een krul naar achteren groeiden, als de hoorns van een steenbok. Ze was er doodsbang voor terwijl Rhei het zag als een teken: hij was speciaal en voorbestemd voor grootse dingen.

Angst en verwarring heersten bij eenieder die de tweeling zag. Ze gingen op zoek naar antwoorden en hulp. Maar waar ze ook kwamen, niemand wist wat de hoorns betekenden. Ten einde raad vertrokken Suvi en Rhei naar de enige die hen van antwoorden kon voorzien: Ide, de wijze vrouw die afgezonderd in de bergen leefde.

Nadat ze twee weken onderweg waren, werden ze aangevallen door een bergkat. Suvi reageerde zonder na te denken toen het beest met zijn klauwen uithaalde naar haar broer. Ze wenste de bergkat dood en het beest viel neer. Ontzet staarde ze naar de donkerrode tong die uit de geopende bek hing. ‘Wat heb ik gedaan?’

‘Je hebt ons gered, zusjelief.’ Haar broer gaf haar een bemoedigend klopje op haar schouder.

Maar Suvi nam het niet zo licht op. Ze had een beest gedood. Dóód, omdat zij dat wenste. Dat was afschuwelijk.

Volgens Rhei had het beest hen niet moeten aanvallen en was het zijn verdiende loon. Suvi keek in de koude, grijze ogen van haar broer. Nu pas zag ze dat hij gewond was. Over zijn wang liep een rode haal, waar bloed uit sijpelde.

Hij veegde met zijn mouw langs de wond. ‘Het is niets. Niet huilen, we moeten verder.’

Suvi moest haar broer gelijk geven. Het had geen zin om stil te blijven staan. Dit ongeluk was het zoveelste teken: ze hadden hulp nodig! Hulp met de hoorns.

En dus ging de tweeling weer op pad.